

13.09.2014 - Tid, ro og nærvær

- Du skal sidde der på bænken, og far skal sidde der, og så skal I se på, når jeg gynger.

Og I skal blive siddende imens uden at være på facebook eller hente kaffe. Okay?

Og I sender ingen beskeder eller svarer på nogen beskeder, vel?

Er det en aftale?

Syvårige Naja prøver ved hjælp af ihærdige anstrengelser at trække mor og far med ud i haven og at få dem anbragt på den bænk, hvorfra hun tænker sig, de på denne sensommerlørdag skal sidde og se hende gynde.

Det er lige præcis, hvad hun kunne tænke sig lige nu, er det. Lige, hvad hun trænger til.

Kommer I så? Hvad? Gør I? Nu?

Far og mor forsøger næsten lige så ihærdigt at undgå anbringelsen ved at gøre opmærksom på, at de jo alle tre lige er kommet hjem fra den ugentlige indkøbstur. Inden har de styrtet rundt, så nu er der således andet vigtigt at gøre. Desuden er der tusind ting i huset og haven, der venter på at blive gjort.

Derfor har de absolut ikke allermest brug for at sidde stille på bænken for at se Naja gynde.

- Løb bare selv ud at gynde, så kommer vi senere, foreslår mor.

- Hvorfor spørger du ikke, Marie, om hun kommer over og gynder? Jeg er nødt til at få sendt de mails, jeg talte om. Jeg nåede ikke at blive færdig med arbejdet i aftes.

Far har allerede åbnet computeren, og sidder nu fordybet med sit, mens mor på sin telefon lige må se de nyeste indlæg på facebook fra forældregruppen mod den nye skolereform. Indlæg, som hun nødvendigvis må forholde sig til og kommentere med det samme, ligesom den nyeste historie om overraskende og fantastisk ny opdatering om, at Heidi nu er i et forhold med Søren, selvfølgelig må have både likes, jubiihhh, og en kæmpe lykønskingskrammer.

Lysten til at opholde sig på bænken kan hos far og mor derfor ligge på et meget lille sted.

- Ved du hvad, Naja. Senere i eftermiddag, inden jeg mødes med de andre piger fra arbejdet, skal jeg ud at løbe sammen med Mette. Så kunne du tage dit løbehjul eller cyklen og køre med ved siden af. Kunne det ikke være sjovt?

- Og i aften, når mor skal ud at spise med pigerne, kommer Jesper og Klaus, så kan du se, når vi steger bøffer på grillen, og hvis du keder dig, når du har spist, må du sidde og se film på din ipad. Lyder det ikke hyggeligt? Far supplerer fra sin plads ved computeren.

Nu er Naja imidlertid en ganske klog pige, der ikke sådan lader sig spise af med gode argumenter, afledningsmanøvrer og løfter om andre former for mors og fars selskab senere.

Hun giver ikke op. Hun insisterer. Hun vil have sine mennesker for sig selv, vil hun. Og det skal ikke være senere, på løbehjul eller cykel, mens nogen løber, som tilskuer til grillerier og øl, nok så søde farkammerater eller filmen på i-padden.

Naja vil have sin far og mor. Og det uden computer, facebook eller rend efter mere kaffe.

De skal bare sidde der på bænken i ro og mag uden andet end at se på, at hun gynger.

Og de skal blive siddende der, skal de, lige ind til hun har fået mor nok og far nok for i dag, og derfor mæt af tid, ro og nærvær, måske kan få lyst til at gyngede videre selv, ringe til Maria, lege i legehuset, eller noget helt andet. Og måske det kan være, hun så også har lyst til at cykle med på løbeturen og til at grille med far og d'herrer i aften.

- Jeg er altså presset på tid med de mails, hvis jeg skal nå det inden aften. Far skriver løs, og mor går i gang med tiltrængt oprydning i stuen.

Hvordan det lykkedes Naja, at få far og mor ud på bænken, ved jeg ikke helt.

Kun ved jeg, at hun som sagt er en klog og insisterende lille pige, som er klar over, når hun trænger til at få fyldt sine mor- og fardepoter op.

Hun ved, at hun, efter en lang og travl skoleuge med masser af indtryk, andre børn, voksne, masser af gøremål, og ikke så megen tid hjemme med far og mor, sådan en lørdag eftermiddag, kan have behov bare at være. Med mor og far som base.

Som et tilgængeligt, uforanderligt centrum.

De skal være stille og på plads. Og i dag hedder på plads altså bænken.

Til stede. Det er det, de skal være. En stund, hvor det eneste, de er optaget af, er at sidde der på bænken og se hende gyngede. Det er det, Naja forstår ved nærvær.

Og her kommer jeg også til at fundere over, om Naja ved at hive mor og far ned på bænken, ikke kun opnår at få mors og fars tilstedeværelse og uforstyrrede nærvær, og derved så at sige får mor og far nok, på samme tid lærer mor og far noget ganske væsentligt, som de - og det er der i en travl verden ikke noget at sige til - kan være kommet til at glemme?

Nemlig det, der handler om, at også voksne mennesker ind i mellem kan have så voldsomt brug for at falde ned, være til stede for deres børn, hinanden og sig selv.

I at se, at deres behov for babyjoggere, stram planlægning af alle aktiviteter og egne behov, ikke altid er det samme, som det, børn har brug for.

Og at både børn, men så sandelig også voksne, kan blive stressede og syge af at være på og online til enhver tid.

Så hurra for Naja og de andre kloge børn, der kan hive mor, far, bedsteforældre mig og andre voksne ned på bænken og for en stund få os til at lægge alt ellers godt isenkram og gøremål fra os og være til stede her og nu.

At lære os selv det lille ord pyt, til noget af det, vi ikke altid når eller overkommer, for når det kommer til stykket, er det vigtigste i enhver relation at være nærværende.

Og det kan til tider være så meget vigtigere og nødvendigere end alt muligt andet.